

FOLK OG LAND

NR. 15 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 2. SEPTEMBER 1972

LØSSALG KR. 2,—

NOK EN QUISLINGBOK!

II. «Quisling-myten» gjorde «uoverskuelig skade»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

en ny dimensjon. Littlejohn skriver:

«Tidlig i morgengryet 10. mai 1940 invaderte tyske styrker Holland — Angrepet var ikke helt uventet. Hva som kunne hende praktisk talt forsvarsløse nøytrale var allerede blitt rikelig demonstrert bare en måned tidligere i Danmark og Norge — Den 19. april ble det erklært unntagelstilstand og 21 medlemmer av NSB*) ble arrestert. Invasjonsdagen ble det beordret arrestasjon av alle personer i politiregisteret over mistenkelige (ca. 2 300 individer inklusive omkring 1500 tyskere bosatt i Holland). Således var alle potensielle sympatisører av invadererne allerede bak gitteret før angrepet var vel i gang (bortsett fra Mussert selv som klarte å unngå arrest ved å gå i dekning).»

Som i Norge planla ikke tyskerne å bruke mistenkelige som en «femtekolonne». Det var bare ett eksempel på bruk av forrædere, og det var en temmelig liten og

*) Den nasjonalsosialistiske bevegelse stiftet av A. A. Mussert 14. desember 1931, tretten måneder før Hitler kom til makten.

stort sett mislykket affære: fra den tyske seksjon av NSB.

«Men tiltross for den grusomste skjebnens ironi, eller til og med fordi den ikke eksisterte, kom «femtekolonnen» til å utøve en ødeleggende virkning på slagets gang», fortsetter Littlejohn (side 90):

«En fiende man ser kan takles selv om hans styrke

er overveldende, men en fiende man ikke ser er uslæelig. Myten om «femtekolonnen» oppnådde mere enn noen gruppe av sabotører kunne håpe på. Men nå «viste» enhver i Europa om «femtekolonnens» djevlelike verk i Norge, hvorledes den hadde satt seg i besiddelse av flyplasser, drevet sabotasje mot kommunikasjoner,

(Forts. side 6)

Bortsett fra dette å fremkalle et etterkrigsoppgjør av «overveldende strenghet» i Norge, så gjorde «Quisling-myten» «uoverskuelig skade» utenlands, sier David Littlejohn.

Nygaardsvoldregjeringens oppfinnelse av myten, gjen tagelsen av den overfor verden ved Leland Stowe og til slutningen til den av Churchill bidro direkte til Hollands og Belgias nederlag, sannsynligvis til Frankrikes fall.

Dette aspekt av det norske kaos var nytt for meg inntil jeg leste det i «The Patriotic Traitors» og det gir dramaet

Da L'Abée-Lund gikk til aksjon mot Norsk Ludo Forbund

Minne fra Ilebu som har fått ny aktualitet

I en osloavis leser vi dette:

«Et nytt forbund vil se dagens lys i høst. Det er Norsk Ludoforbund, som planlegges stiftet av ivrige utøvere av denne form for tidtrøyte. De har i sakens anledning henvendt seg til Justisdepartementet for å få greie på hvordan man skal gå fram for å få beskyttet et navn på sin forening og om det eventuelt skulle eksistere en lignende forening fra før.

— Vi er en del Ludo-fanatikere som har til hensikt å komme inn i mer faste former, og har tenkt å danne Norsk Ludoforbund på generalforsamling i september, heter det i brevet.»

Nå har det seg slik at vi selv sammen med en del av våre lesere vel faller i tanker om fordums dager — på Ilebu, og vi kommer på at navnet Norsk Ludoforbund nok er opptatt fra dengang. Det hadde seg nemlig slik at noen av ilebufangene i 1945 forsøkte å få tiden til å gå med å spille ludo og spøkefullt lot de seg lage et slags emblem for ludospillerne med bokstavene N.L.F., som stod for Norsk Ludo Forbund.

Det skulle de imidlertid nok helst ikke ha gjort i hine dage da nervøsiteten hos fangevokterne og politi var stor og farlig og redselen for hva «landssvikerne» kunne finne på under den politiske forfølgelse de var utsatt for fylte jøssinghertene. En genial hjerne — enten det nå var fangevokterne eller det var en provokatør som var slet Landssvikavdelingen vet

Lars L'Abée-Lund før stormen på Ilebu.

vi ikke, men resultatet var at L'Abée-Lund med sine menn gikk fullstendig amok. De hadde visstnok fått for seg at N.L.F. betød «Norsk Landssviker Forbund» og at fangene holdt på å rotte seg sammen for å gå løs på sine plageåndere og deres oppdragsgivere! Man hadde tydeligvis fått innbildt L'Abée-Lund at dette farlige forbundet også hadde klart å skaffe seg våpen der de satt innenfor piggråden, de elektriske sperretråder og minene. Og så rykket L'Abée-Lund personlig ut i spissen for sine menn, iført stålhjelmer og tungt bevæpnet.

(Forts. side 8)

Ralph Hewins beretter som man vil huske i sin bok «Profet uten ære» om et intervju han hadde med eksilkong Haakon under den annen verdenskrig. Kongen kom herunder med blodtørstige uttalelser om Quisling og skildret hvorledes han skulle klynges opp en rekke ganger før det endelig ble alvor. Det er ikke dette bildet skildrer, men tvertimot Haakon selv som dingler efter halsen - d.v.s. den nye bautaen over Haakon. Bildet er hentet fra dagspressen. På side 5 har Siegfried noen bemerkninger å gjøre til feiringen av Haakon VII. Det representerer «Et noe annet syn».

SENSASJONELL AVSLØRING OM EF

På samme side 5 bringer vi en sensasjonell ny opplysning om Norge i Romaunionen. Det viser seg at vi ved tilslutning nok ikke engang vil få lov til å kontrollere elektrisk materiell som utenlandske firmaer prakker på oss.

LEDEREN

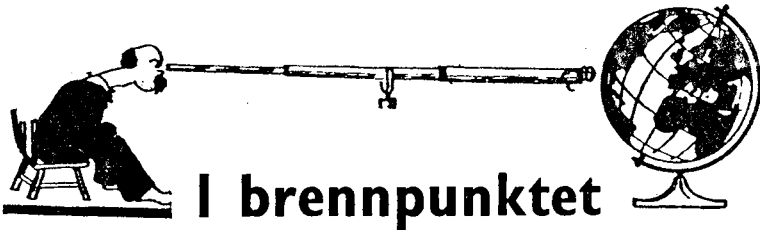
beskjeftiger seg ellers med et nytt aspekt i propagandaen for norsk tilslutning til Romaunionen, dette at man må mobilisere alle slags toppjøsinger og motstandshelter til i store annonser å forsikre om hvor patriotisk det er å si «Ja».

EGYPTS NYE KURS

er emnet for «I brennpunktet», og ellers finner man litt av hvert som burde interessere, bl.a. på Ungdomssiden en artikkel av Hallgeir Horde om «Rikssamlingen som ble vekk» og litt om da Göran Oredsson opptrådte i svensk TV.

Franske frivillige gjorde en stor innsats på tysk side på østfronten.

I brennpunktet

Det kanskje mest forbausende som har skjedd i den senere tid er vel utvisningen av de 20 000 sovjetberedere fra Egypt og at Sovjet så seg tvunget til å akseptere dette uten videre og dermed sette hele sin strategiske posisjon i Middelhavet på spill.

Sjefredaktør Fred Luch-singer i «Neuen Zürcher Zeitung» skriver om dette bl.a.:

Bokstavelig talt natten over ser en verdensmakt seg foranlediget til å rømme posisjoner som den gjennom mer enn 15 år har bygget opp suksessivt og utbygget til et brohode som betydelig utvidet den politiske innflytelse og som strategisk veiet stadig tyngre både for den selv og i motspillernes bekymrede kalkulasjoner. Ingen ekstrem maktprøve slik som Cubakrisen, intet massivt trykk fra dens store motpart tvinger den til det og heller ikke synes det å foreligge noen diplomatiske avtaler. Tilbaketoget blir faktisk utløst etter oppfordring fra en liten klient som ikke vil være det lenger fordi betenkelighetene i forbindelse med dette atter å bli offer for imperialistiske tilbøyeligheter — denne gang fra den såkalte anti-imperialistiske stormakt — øket. Og på Davids vink vek Goliath.

— Imidlertid lar tilbakeslaget seg ikke diskutere bort og dimensjonene av det har globalt mål. Det kan endog virke inn på den kommende Europa-konferanse på hvis sakliste Nærøstspørsmålet er dukket opp. Sovjetsamveldet, som nødtvungent har måttet levere et avspenningsbidrag ved Nilen, er ikke lenger helt den samme makt som tidligere. Det har også på sin side måttet ta til etterretning at de stores patt-stilling, eller deres stilltiende forståelse åpner et spillerum for de små, iallfall for noen av dem ettersom forholdene ligger an, som de ustraffet og endog på bekostning av verdensmaktinteresser kan gjøre bruk av.»

I tilknytning til dette bruddet med Sovjetsamveldet har man så fått sammenslutningen mellom det folkerike Egypt og oljelandet Libya. Først og fremst skaffer dette Egypt den nødvendige strategiske dybde og dernest sikrer det også økonomien.

Det er kjent at Sovjetsamveldet lenge har vært ute etter Mohammed Heikal, Nas-

sers gamle venn, og redaktør av det halvoffisielle blad Al-Ahram. Det ser nå ut til at det er den mektige redaktør som har trukket det lengste strå i striden. Derfor er det også av interesse å merke seg hva han skriver om bruddet i sin faste ukentlige spalte. Riktignok må også han i overgangstiden fare litt varsomt og understreke at det nå gjelder å bygge opp igjen det gode forhold mellom Egypt og Sovjetsamveldet, men det han ellers opplyser er temmelig ondskapsfullt.

Da Sadat sist bad Sovjetsamveldet om bedre våpen til motvekt mot de amerikanske leveranser til Israel, opphisset den russiske partisejefen Bresjnev Sadat med å understreke at det som nå trengtes var en virkelig kampånd på linje med den russerne la for dagen i annen verdenskrig.

Om dette skriver Heikal nå: «Sovjet glemmer at også de led nederlag til å begynne med i 2. verdenskrig. Nazitroppene stod utenfor Moskva og Hitler klarte å rekruttere en hær av russiske borgere, over en million mennesker, som kjempet under hakekorset mot den sovjetiske hær under hammeren og sigden. Man glemmer at Stalin falt helt sammen på grunn av dette. Jeg hørte historien av Krustsjov da jeg besøkte ham i seks dager — Stalin låste seg inn på rommet sitt i Kreml, og i tre dager var han helt bedøvet av alkohol.

Så innkalte han politbyrået. — — og sa at den staten Lenin bygde opp, er falt sammen. Ting som dette skjedde altså i Sovjet, som er et utviklet land — — —»

Så spør det da imidlertid om Sovjetsamveldet likevel har noe i bakhånd når det gjelder forholdet til Sadat og Egypt. Washington Post skriver bl.a.:

«En betrodd journalist fra Pravda er for tiden i Beirut, Midt-Østens propagandasentrum, øyensynlig for å snakke med lokale nyhetsreportere om hvorledes Sovjet ser på saken. De russiske ledere er sinte, sier han, og med tanke på sine massive investeringer i Egypt akter de ikke å la seg rokke av det de regner for utakknemlighet fra Sadats side. Selv om russerne ikke er tilhengere av et CIA-kup for å styrte ledere som er kommet på villspor, har

To ulike nekrologer

Jeg leser i FARMAND nr. 24 for 1972:

«HERTUGEN AV WINDSOR

'Han var ingen stor mann, enda mindre en stor konge — men det var en viss poesi i hans skjebne som vil sikre hans navn en nisje i historien.' (Sunday Telegraph)

'Da han levete ble Edward Windsor dolket og hans kone ble fordømt av Hoffet, den etablerte Kirke og Regjeringen. Nu, med kvalmende hykleri faller de over hverandre for å vise liket den barmhjertighet som de nektet å vise mennesket — — Det er en sick joke. Det er ikke siviliserte, men barbariske folkeslags vane å vise ærefrykt i døden for hva de har foraktet og neglisjert i livet.' (Ian Mikardo, ledende Labour-politiker).»

De to helt ulike livsattester må oppfordre til kritisk vurdering. Men: hva vet vi, hva tror vi, hva kan være sannsynlig?

Vi lærte først å kjenne ham som den særdeles folkekjære «Prince Charming». Han ble konge fra 20.1. 1936, men abdiserte samme år den 11. desember, og etter den tid ble han, som medlem av kongehuset, Hertug av Windsor.

Denne abdikasjon er blitt søkt forklart som karakterbrist og avvikende personlig opptreden. Men!

Det var gått 17 år siden sammenbruddet ved 1. verdenskrig. Tyskland hadde ordnet seg i øst, med Polen og hadde militarisert Rhinland. Samtidig var det blitt en vekkelse med omsyn til ansvar for Europafreden, og bl. a. hadde engelske og andre lands statsmenn innledet politisk vekkelse ved i tale og skrift å minne om Churchills tanke og vilje ved hjelp av «The British Lion's claws». En motstand, eller frykt for en ny tragedie med uunngåelige ofre og svekkelse for England, Great Britain, Commonwealth, eller hva en nå kaller det, så var det kanskje dette som avviste den tidligere folkekjære Prince Charming, fra ansvar eller medvirkning. Nedtrapningen av «verdensriket» er uhyggelig, både materielt og moralsk. Noen små rester av verdensriket, f. eks. Gibraltar og Hongkong kan også skaffe noe ubekvent ved tilbakelevering, kanskje især Hongkong.

Oslo, 12. juni 1972.

Duro Drugis

man — antydte journalisten — «andre metoder» til disposisjon.»

Poeticus

Olaf Holm:

Den store strategi

Naturligvis er det delte meninger også blant våre lesere om Norge og EF — det kommer jo delvis an på hva en legger hovedvekten på og hva en mener om den fremtidige utvikling i de store makter som bestemmer i Europa. Kaptein Olaf Holm, legger vekten på den store strategi og den sikkerhet et EF kan gi Norge like overfor Sovjetsamveldet.

I.

Det er den engelske krigshistoriker Lidell Hart som har lansert denne betegnelse for tiltak som statene foretok under den kalde krig i mellomkrigstiden, og som begynte igjen umiddelbart etter annen verdenskrig, ja endog før denne tok slutt. I mellomkrigstiden var det de allierte mot Tyskland, nu er det Vest mot Øst, og omvendt.

Som alminnelig i England er Lidell Hart ikke redd for å anerkjenne en motstanders dyktighet, og han betegner Hitler som en mester i den store strategi.

II.

Det kan være grunn til å se litt på hva L.H. formentlig sikter til, og videre hva der for tiden foregår av storstrategiske tiltak.

Østerrike ønsket etter den første verdenskrig å slutte seg til Das Reich. Det ble forhindret av Vestmaktene. Et storstrategisk tiltak fra deres side. Hitler løste senere på overraskende vis saken, men han hadde også det av Moskva dirigerte Bøhmen inn i riket som en kile. Dette spørsmål løste han også. Det er ikke her nødvendig å komme nærmere inn på fremgangsmåten. Det er tilstrekkelig med faktum. Videre styrket han sin sydflanke ved samarbeide med Ungarn, Romania og Bulgaria.

Derimot var nordflanken svak. Han måtte, ut fra sitt syn, regne med nødvendigheten av en okkupasjon av Norge for å sikre seg mot angrep fra Vestmaktene derfra. Til det øyemed sikret han seg ved en avtale med Danmark fri gjennomgang gjennom Jylland. Danmarks statsminister, Stauning, gjorde under sin tale i Lund lang tid i forveien i diplomatiske vendinger oppmerksom på forholdet. Det synes å ha gått Victoria Terrasse forbi, hvis det ikke er nettopp denne Staunings advarsel som er foranledningen til samarbeidet mellom den engelske og den norske generalstab i rokognosering på Vestlandet, før Norge ble okkupert.

Den store strategi er generalstabsarbeide for politikerne.

III.

Som man vet fulgte en enstemmig regjering og et enstemmig Storting på Elverum April 1940 Danmarks linje å ville avfinne seg med en okkupasjon fremfor å forsøke seg med en krig, som nødvendigvis måtte tapes. Det gikk ikke slik, angivelig fordi kongen og hans hus ikke kunne regjere uten parlamentarismen. Quisling fulgte samme linje, først bak den tyske front og senere frem til 1945. Senere fulgte også Sveriges konge Danmarks linje overfor tyske krav om gjennommarsj av en hæravdeling.

IV.

Russerne er ingenlunde borte de heller, når det gjelder den store strategi. Igrunnen geniale. For det første sikret de seg et «retts»oppgjør i Norge gående ut på å slette ut all antikommunisme i Norge og fremfor alt sin intelligenteste og dermed farligste motstander i den kalde krig. Det skjedde endog ved avtale med deres norske lakeier før krigen var slutt.

Ved freden mot Finland sikret de seg felles grense med Norge ved Petsjenga. Da NATO senere fremsatte ønsker om baser i Nord-Norge forhindret Molotov dette ved en truende henvisning til den felles grense og hva dette innebar. Senere har Moskva som et trekk i den store strategi foretatt forberedelser til neste skritt ved rekogniseringer i norske fjorder, åpenbart for der å anvende vundne erfaringer ved landgangsøvelser på Kolahalvøen. Ytterligere har man forsøkt seg med å få baser på Island.

Krustsjovs forsøk på å få en base på Kuba ble endelig møtt med bestemt avvisning, men ser ikke ut til å være gravlagt. Etter Castros siste besøk i Moskva kom der krav om at USA skulle rømme sin marinebase der. Det burde være uten interesse for Moskva.

V.

Det ser forøvrig ut til at disse tiltak etterhånden er gjennomskuet her tillands. Men vi har jo en såkalt fol-

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Usmakelig EF-propaganda

Allerede i denne måned skal avstemningen om Norges eventuelle deltagelse i Romaunionen finne sted og vi skal ikke si nevneverdig mere om sakens realitet eftersom vi tydelig nok har gitt vår mening tilkjenne tidligere. Det vi vil komme nærmere inn på her er de mere og mere groteske, for ikke å si hysteriske, former som propagandaen etterhvert har antatt fra begge sider. Man må da vemes over slikt hvilket standpunkt man nå måtte innta.

Det var vel kanskje visse grupperinger innen «neibevegelsen» som først trakk Norges forhold under den tyske okkupasjon inn i diskusjonen og som hevdet at de som nå sa «ja» til Romaunionen stod i klasse med det man kalte landssvikene fra okkupasjonstiden. Dette var som enhver forstår blankt vrøvl. Vi går ut fra at det var NS-folkene man siktet til med «landssvikene» og den som ikke forstår at valget dengang var et helt annet enn det folkeavstemningen nå tar sikte på, de mangler noe vesentlig oppe i hodet. Da NS-folkene dengang traff sitt valg om å gjøre det best mulige ut av en situasjon som allerede forelå, nemlig at landet var blitt okkupert, takket være politikernes utrolige udugelighet og sviakt, så var Norge allerede «solgt» for å bruke «neifolkene» egen karakteristikk. Å si «ja» til Romaunionen idag gjør man imidlertid på helt fritt grunnlag.

Nå var det vel heller ikke ansvarlige kretser blant «neifolkene» som serverte denslags, men representanter for alt det ufysiske venstreradikale pakket som til skade for en virkelig nasjonal avgjørelse av det viktige spørsmål har skjøvet seg frem i forreste linje og gjør sitt beste for å skandalisere hele Folkebevegelsen og jage skikkelige folk over i det vi mener er de antinasjonales rekker. Og det få man vel si er noe av et paradoks at internasjonallister av SUF-typen spiller nasjonale, slik at de virkelig nasjonale i dette land i panikk over det slette selskap holder på å bli en slags internasjonallister.

Men om «neifolkene» langhårede avantgarde trakk inn «landssviket» under okkupasjonen og dermed gjorde sitt beste for å skyve NS-folkene og deres stemmer fra seg, så får en vel si at «jafolkene» gjorde det enda grundigere. I helsides annonser i pressen rykket hele kostebinderiet av toppjössinger ut og erklærer at alle gode jössinger må si «ja» til Romaunionen. Hvis de da vil være like patriotiske som de var dengang. Det innledes med et hovedopprop undertegnet av selveste jössinggeneralstabens, bl.a. av Sven Arntzen, Tore Gjelsvik, Jens Chr. Hauge, Alex Johnsen, John Lyng, Sverre Løberg, Max Manus, Odd Nansen, Kåre Norum, Annæus Schjødt, Gunnar Sønsteby, for bare å nevne noen. Vi skulle tro at denne forsamlingen ikke virker mere tillitsvekkende på de tidligere NS-folk enn de langhårede på den annen side!

I tillegg til dette hovedoppropet har man så samlet sammen navnene på en lang rekke «aktive under siste krig (som) støttet oppropet», og slik som trangen til å spille helterollen har grepet om seg i Norges land, skulle vi tro at folk melder seg i flokkevis for å komme med på en så seleber liste. Det blir jo nesten som å få navnet på en bauta. Og i klok erkjennelse av dette sier annonsørene at folk som gjerne vil være med blant heltene kan fylle ut en kupong med navn, slik at de kan komme med i neste annonse!

Vi har kikket sånn løselig gjennom de offentliggjorte

«Frå skanse til skanse»

Høsten 1960 kom jeg tilbake til Norge etter å ha levet 35 år i utlandet. En trang til å orientere seg om det som passerte i gamlelandet under krigen, meldte seg som en naturlig ting. Halvdan Kohts bok «Frå Skanse til Skanse», som ble utgitt i 1947, syntes å være en vel-egnet introduksjon til emnet. På Universitetsbiblioteket fikk jeg uten videre tak i boken — men ble temmelig perpleks: den var ikke engang skåret opp! Jeg fikk låne en papirkniv hos lesesalsinspektøren og måtte besørge dette selv. — Det vil trolig trenge en erfaren dybdepsykolog for å blottlegge de fortrenninger og komplekser som gjorde at Kohts bok var forblitt absolutt urørt gjennom hele trettien år.

Alf Astrup

lister og vi synes nok innsatsen imellom er nokså mikroskopisk. For noe særlig patriotisk og/eller heltemodig er det vel igrunnen ikke dette å bli arrestert. I såfall må det være mange helter blant tidligere NS-folk.

Noen liste over slike «aktive» som sier «nei» til Romaunionen foreligger det ikke, men vi skulle tro at det ville bli like lett å lage istand en slik liste eftersom meningsmålingene jo viser at det fremdeles er et solid flertall for «nei». Men de har tilsynelatende såpass vett at de tier stille og ikke skremmer NS-folkene fra seg.

Vi er ellers enig med oberst Terje Rollem, mannen som ble avbildet da han «overtok» Akershus fra tyskerne. Han sier i DAGBLADET at «det er usmakelig å trekke inn kampen mot okkupasjonsmakten i Norge under krigen i dagens debatt om norsk medlemskap i EF.» Og han fortsetter: «Det man gjør er å trekke fram spøkelsener som man i denne sammenheng burde ha latt ligge der de var.»

Det er også grunn til å peke på at oberst Rollem som militær sier at han er uenig i at et EF-medlemskap gir oss bedre sikkerhet enn NATO-medlemskapet. Vi bygger sikkerheten på en sterk sjømakt, nemlig USA, og ikke nå kontinentalmaktene. «Militært ligger vi i utkanten av EF's interesser, men i sentrum for USA's,» sier han.

ROM OG KJØKKEN

ledig i koselig hjem for snild dame som kan stelle for far (frontkjemper, 53 år), som er alene med 2 skolebarn. Sentralt på Østlandet. Opplysninger hos Brit Sem, Overen, tlf. 85 69 27.

Fallen er gjeveste
høvding i nord — —

Herr redaktør!

I anledning den 18. juli sender jeg redaksjonen et dikt som min far, Hakon Warendorph skrev da Quisling ble skutt i oktober 1945. Han satt da i Trarabu fengsel i Lillehammer.

Min far døde for halvannet år siden, men jeg tror han ville satt pris på at dette diktet ble tatt inn for å hedre Føreren minne på hans 85-årsdag.

Med vennlig hilsen
Sonja Skrepstad

*Fallen er gjeveste høvding i nord,
din manndige saga er ute.
Vi følte oss trygge med deg ombord
i Norge vår prektige skute.*

*Og derfor så står vi med sorg i sinn
og vet ingen havn å gjeste,
for der hvor du aktet å lose oss inn
er farvannet ikke det beste.*

*Du syntes oss sagaen frisk og ny
og var våre drømmers tolk —
et våknende Norge med rang og ry —
et land for et lykkelig folk.*

*Du sto som den sterke ensom og stor,
og det gir forargelse nok.
Du ofret ditt liv, men ved offeret grov
kraft til en utstøtt flokk.*

*Det er sagt at nordmenn kun enig var
i den ting å styrte den store —
slik er det enn, og der har du svar
på hvorfor de dette gjorde.*

*Du hadde så ofte tendt baunens ild,
men hatet alt broderkiv.
Mot svikere var du aldri mild —
kanskje derfor de tok ditt liv.*

*Du følte ditt kall og din strenge plikt,
for det har du ofret alt.
Målet og veien ble uten sviakt
fulgt til tilslutt du fallt.*

*Ditt fall ble din største seier,
vår vilje skal gro av den.
Når saga gjerningen veier,
da kommer du styrket igjen.*

H. Warendorph, sen.
Trarabu 1945

Den store strategi — —

(Forts. fra side 2)
kebevegelse som «samarbeider» med Moskva. Professor Gjeldsvik kalte i sin tid slike «folkebevegelser» for masse-toskeskap.

VI.

Den stormakt, som behersker havene, behersker også landene. Dengang England «ruled the waves» kunne det også opprettholde sin «splendid isolation». Den tid er forbi, dessverre. Landet hadde en stor evne til å sette sin vilje igjennom uten å etterlate seg sår. Russland

forbereder seg på et oppgjør om Atlanterhavet og øker med stormskritt både sin krigsmarine og sin handelsmarine.

VII.

Det mest betydningsfulle skritt i den store strategi er Vesteuropas forsøk på å danne Europas samling gjennom EF. Det burde hete ES. For dermed å få orden i det uføre, som Franklin Roosevelt etterlot seg sine forsøk på å spille statsmann. Det er nødvendig for i det hele tatt å overleve.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Siden sist

Det ser ut til at de samfunnsforskere, som for noen år siden spådde rasekamper i de britiske byer innen 10 år, er iferd med å få rett. Det ser også ut til at myndighetene i de fleste land har en ting felles — den manglende evne til å trekke lærdom og realistiske konklusjoner fra en blodig historie. En historie som har stridigheter og hat som en sørgeelig fellesnevner for områder bosatt med folk med forskjellig bakgrunnsmiljø og av forskjellige raser. En historie, som viser at slike hendelser, som nettopp har rystet britene, ikke er til å unngå hvis den liberale innvandringspolitikken får lov til å fortsette. Og dette gjelder ikke bare Storbritannia. I Nederland har befolkningen tørnet sammen med tyrkiske fremmedarbeidere. Tyrkerne kjøper opp leiligheter og kaster ut nederlenderne. Til gjengjeld har nederlenderne rasert tyrkiske leiligheter og latt all innbo gå vindusveien. Og så har gatekampene begynt. Skal vi fortsatt la vår innvandringspolitikk domineres av liberal virkelighetsflukt?

*

Det er tid for Olympia-sirkus. I den anledning tillater vi oss å komme med noen tall — til ettertanke. Bare selve Olympia-anlegget har kostet 1,35 milliarder DM. Altså nesten 3 milliarder kroner. Av de impliserte i Olympia-prosjektet kan nevnes: 550 arkitekter og ingeniører, ca. 400 bygningsfirmaer og mer enn 5000 arbeidere. Tallet på arbeidere har vært oppe i 8000 og 30 pst. av disse er spesialimporterte fremmedarbeidere! Det er med andakt og følelse vi vil følge de brave «amatørers» prestasjoner.

Noen generelle betraktninger om stat/individ

Når NUF skal gå i gang med utformingen av et eget program, må man selvsagt ha blikket rettet framover men man må også dra lærdom av fortiden med dens mange ideologier, dens posi-

tive og negative trekk. Et alltid like aktuelt tema er enkeltindividets plass i samfunnsstrukturen, hva de to parter gjensidig kan vente og fordre av hverandre. De forskjellige ideologier har alltid banet sin vei med grunnlag i det menneskesyn de har forfektet, kort sagt hvor de har plasert fenomenet mennesket i det biologiske spektrum. Mens enkelte har forkastet de menneskelige drifter og behov som «umenneskelige», har andre ideologier tatt konsekvensen av dette. Slik «umenneskelige» behov har vært vern av eget livsmiljø, forkasting alle fremmedelementer og naturens egen regulator; nemlig den sterkeste rett. Vi kjenner igjen det kommunistiske samfunn med dets dialektiske materialisme, hvor det livskraftige forkastes som et middel i «menneskehetens» tjeneste. Marx fant etter eget skjønn Hegel stående på hodet, hvorpå han selv snudde treet den riktige vei. Men disse røttene kan umulig få feste, hvilende som de gjør

på et biologisk og historisk falsum, og treet kan bare stå i stille. NUF må sørge for den nødvendige storm, som kan velte denne mørke stammen. NUF må godta de biopolitiske kjennsgjerninger med de følgende konsekvenser som dette vil medføre, men de biologiske kjennsgjerninger, bl.a. vern og ansvar for våre etterkommere, kan ikke i dagens samfunn stille enkeltindividet fritt på alle områder. Friheten må gjelde innen en viss ramme. Dette har uheldigvis den vesteuropeiske liberalisme aldri fått forståelsen av, noe som har stilt oss overfor en enorm trussel for vårt livsmiljø. Demokratisering for demokratiseringens skyld har virket i samme retning, med «naboer» som skal bestemme litt over hverandre. Dette ligner på folkemøtet à la Rousseau, er ypperlige på papiret, som en avart filosofi — utopia —, og i like stor grad dødfødt i dagens verden.

NUF må ta konsekvensen av dette!

SF.

G. A. Oredsson i TV!

Tirsdag 25. Juli ble Nordiska Rikspartiets fører G. A. Oredsson intervjuet i svensk TV 2. Sammen med Oredsson var hans kone Vera og deres sønn Rommel. Også propagandasjefen, Heinz Burgemeister, og en representant fra ungdomsseksjonen, Krister Wahlbom, var tilstede.

I ca. et kvarter haglet det med intrikate spørsmål fra tre åpenbart fiendtlig innstilte intervjuere. Det var den internasjonale leiren i N.R.P.'s regi, som var bakgrunnen for intervjuet. Men

man forsto ganske snart at hensikten var å forsøke få Oredsson latterliggjort. Det kom bl. a. spørsmål som: «Blir De glad om jeg kaller Dem Führer?» Hvorpå Oredsson spurte: «Hvorfor skulle jeg bli glad for det?» TV: «De har jo Hitler som forbilde og han var jo Führer.» Oredsson: «Führer er et tysk uttrykk. Jeg er svensk og klarer meg lenge med partileder.»

— «Gud bevare oss»

Både Oredsson og hans kone taklet det hele utmerket til tross for stadige avbrytelser og provoserende spørsmål. Oredsson måtte forklare at Hitler var død og at nasjonalsosialismen har utviklet seg i tråd med tiden. De som så intervjuet opplevde også, trolig for første gang i et medium som TV, at programlederen avsluttet det hele med å si: «Ja, nå har De vært med i TV. Det er vel kanskje den eneste måten å stoppe dere på, nemlig ved å henge dere ut.» Han fortsatte, tydelig skuffet over at dette ikke hadde

Hallgeir Horde:

Rikssamlingen som ble vekk

Når får vi en ny Harald Hårfagre?

Kongeriket har nettopp begått sitt 1100-års jubileum. I den anledning har man til og med spandert en hederlig omtale av Harald Hårfagre, denne vikingekongen De vet, om hvem vi ellers lærer at han bare var en av alle disse fascistoide, ubehøvede saltvannspiratene, som før i viking rundt omkring og svidde av klostrene, voldtok kristenfolk og røvet deres sølv, gull og edelstener.

Litt underlig føles det jo når det offisielle Norge til en avveksling trekker perspektivene over tusen år tilbake i tiden. Normalt er vi vant til at våre «tradisjoner» ikke går lenger bakover enn til perioden 1940—45. Da før man som bekjent også i viking, særlig i vesterled. Det som finnes av historiske opptegnelser om folk og land før dette tidspunkt er, som alle vet, bare undertrivkkelser, klassekamp og sveltihjel.

FRA VERDENSRIKE TIL KOMMISSARISK MONARK

I virkeligheten er dette med 1100 år en liten tilsnikelse, og man feirer da heller ikke kongeriketets 1100-årige beståen, men markerer hvor mange år som er gått siden noen for første gang tenkte på Norge som begrep, som politisk idé. Det (iallfall her hjemme) meget saønomsuste Noregsveldet gikk nemlig

lykkes: «—Vi får be Gud bevare oss fra den» (ideologien). Denne avslutningen fra programlederen Hagge Geigerts, førte til flere irriterende telefonoppringninger til Sveriges Radio.

Politibevoktning og mordtrusler

Tre menn fra det svenske sikkerhetspolitiet og flere politifolk i sivil overvåket programmet. Man hadde fryktet bråk, men sendingen forløp uten problemer. Derimot ble det i løpet av sendingen pr. telefon mottatt en trusel som gikk ut på å myrde Oredsson. Politiet i Kungsbacka ble alarmert, men de nasjonalsosialistiske leirdeltakerne tok det hele med stor ro.

Propagandasjefens konklusjon

Etter programmet sa propagandasjefen, Heinz Burgemeister: «Dette var vårt gjennombrudd i TV. Vi er glad for at vi fikk være med. Partiet ble nevnt ved navn flere ganger. Våre plakater var oppklisset. Vår partileder fikk fortalt om partiet.»

dukken etter bare litt over 500 år, og siden har man ikke greid å reetablere hverken «veldet» eller den virkelige rikssuvereniteten. De første 434 årene måtte nordmennene leve som danske undersåtter. Dernest ble de nærmest foræret bort til svenskene av mektige utlendinger, for i de påfølgende 91 år å være vasaller under Svearikets trone.

Dernest er vi fremme ved 1905, da vi «etter tradisjonen» atter fikk vår selvstendighet og en egen konge. Men det aktuelle kongsemne ble også denne gangen pådyttet oss av mektige utlendinger, og tungter — som slett ikke behøver å være onde — vil med en viss rett kunne hevde at vedkommende konges åpenbare angelsaksiske tilknytninger neppe berettiger til mer enn titte-len «kommissarisk monark».

NUTIDENS NORSKE SMÅKONGER

Med andre ord: samlingsverket og kongstanken fra Hafrsfjord er pr. idag bare et blekt skinn av sin egentlige intensjon. Og betrakter man et øyeblikk det politiske landskapet i dagens samfunn, blir man fort klar over at alle småkongene også er på plass igjen. Forskjellen fra Harald Hårfagres dager er bare at de denne gangen ikke er geografisk fordelt. Sannsynligvis er det sågar enda flere av dem idag enn for 1100 år siden, hvis man teller med alle partibossene, gruppesjefene, opinionsdannerne og meningskverulantene, som hver og en står i spissen for sin lille menighet og forfekter et mer eller mindre originalt «svn» nå alt og alle. Men et reall forsøk nå å likvidere et nesten 600 år gammelt vassallskap, kan ingen av dem prestere.

EN NY 17. MAI?

Hva om man lot 1100-årsjubileet være ornøtaket til en nytenkning nå dette området? En årlig jundagsandakt ville kanskje endog være en hedre og riktigere nasjonaldag enn 17. mai. Hva om man benyttet noen av de mange opinionsdannende medier til å forme et enig folk innenfor riksgrensene? Idag finnes det vitterlig solittgrupper som i ramme alvor forkvner at klassekampen (les borgerkrøen) er deres innenrikspolitiske mål, mens de på den annen side prediker solidaritet for enhver pris med vilt frem-

(Forts. side 8)

Siegfried:

Et noe annet syn på konger og slikt

Vi vet at det nok ikke er så populært, men vi kan likevel ikke holde oss fra å antyde et noe annet syn enn det gjengse, d.v.s. det partipolitikere av alle avskyngninger og deres trofaste og ensrettede presse presterer når det gjelder dette at det er hundre år siden kong Haakon VII ble født som dansk prins Carl. Og når alt kommer til alt kan det vel kanskje være sunt med visse reservasjoner etter all hyldesten som vi har voktet oss vel for å forstyrre så lenge den var fersk.

Det er ellers rart med all slik offisiell hyldest i Norges land. Man hylder egentlig seg selv og de egne bedrifter gjennom slike symbolske figurer som Haakon VII, den engelske svigersønn på Norges trone. Alle som hadde krafset til seg ledende stillinger eller iallfall sikre utsikter til slike uti politikken, stats-tjenesten eller forretningslivet skapte seg et motstands-symbol i Haakon Adelsteinsfostre som var deres håp og trøst i den nød som bestod i faren for å bli skubbet til side og erstattet med andre.

For, hånden på hjertet: var det ikke det «motstandskampen» egentlig gikk ut på for praktisk talt alle politikere? Og var det ikke frykten for å miste markeder, handelsskib, andre materielle fordeler og attpå til bli satt under virkelig kontroll av staten, som var det store spøkelse i redernes og forretningsfolkenes hjerter, det som drev dem til motstandskampen? Den «motstand som betegnende nok først og fremst og hovedsakelig gikk ut på — ofte med direkte

tysk hjelp — å bekjempe, ikke den tyske militærmakt som holdt landet besatt, men de politiske motstandere i Nasjonal Samling først og fremst, og dernest de tyske nasjonalsosialister og deres lære.

Patriotisme er som kjent så mangt og meget i denne underlige verden og i dette som i så mange andre tilfeller forveksles den lett med egeninteressen og ønsket om å forsvare egne interesser. At denne kampen for de egne

interesser føler trang til å skjule seg bak de store fraser er naturlig nok.

Nå skal vi vokte oss vel for å skjære alle over en kam. Egeninteressens ridere har alltid vært flinke til å få en mere idealistisk innstilt ungdom til å bite på svadaen om den strålende patriotisme som demonstreres nettopp ved å forsvare de privilegertes interesser. De klarte også å få mange slike unge til å ofre liv og

(Forts. side 7)

Folk og Land avslører ny side ved EF-medlemskapet

Utdrag av SJOKKERENDE EF-RAPPORT!

Norges Elektriske Materiellkontroll er et sikkerhetskontrollerende organ. Her blir en mengde forskjellige elektriske artikler prøvd med hensyn til sikkerheten. Dette har, gjennom de ca. 40 år NEMKO har eksistert, spart den norske forbruker for middelmådig og direkte farlig elektrisk materiell fra utlandet. Nå ser det ut til at denne betryggelse er iferd med å bli illusorisk. «Folk og Land» har i sin besittelse en rapport «fra møte med EF-kommisjonen 23. mars 1972 i Bryssel mellom eksperter fra de eventuelle fremtidige medlemsland og kommisjonens eksperter om forslag til direktiver om elektrisk materiell til bruk innenfor visse spenningsgrenser», som klart viser at man ikke er interessert i tvungen kon-

troll innenfor det utvidete fellesskap. Dokumentet forteller også en god del om hvilken likegyldighet og arroganse Norge og Danmark blir møtt med av sine fremtidige partnere.

Underhånden fra Nederland.

Foranledningen til møtet var et direktiv på fransk, som direktør Rolf Moe i NEMKO mottok underhånden fra Nederland 9. januar i år. Tilsvarende dokument var sendt til Danmark. På et EMKO-møte i Saltsjøbaden i februar, hadde danskene en uoffisiell oversettelse klar. I mars kom det melding fra Industridepartementet om at det var berammet et møte om saken i Bryssel 23. mars.

Kommisjonen kan ikke svare.

Det virker som selve rammen om møtet var preget av usikkerhet og likegyldighet. På møtet, som ble holdt i Barlaymont-bygningen, var det ikke framlagt noen dagsorden. En liste over deltakerne ble omhyggelig utfylt, men ikke senere utlevert deltakerne. Man var usikker på

Asiater på utsalg!

Nå vil britene prakke dem på Sverige

Den svarte diktator i Uganda «general» Amin har bragt forvirring i rekkene hos alle elskere av fremmedartede folkeslag og U-hjelp for å gjøre folk av dem. Riktignok bekjemper han sammen med diktaturkollegene i Afrika «rasismen» i Sør-Afrika, men likevel er han ikke snauere enn å praktisere noe som vel må ligge i samme gate i sitt eget land. Han har kort og godt erklært at 50 000 asiater, de fleste med britisk pass som et minne om Imperiet som gikk under, skal settes på porten innen 90 dager.

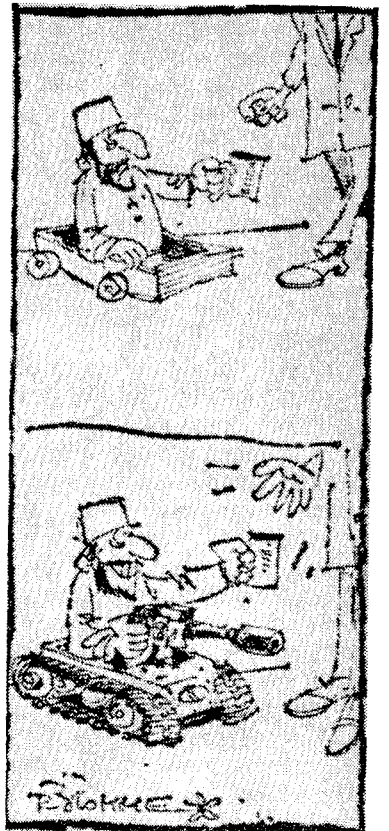
Så grep den store panikken England, som på forhånd har stor arbeidsløshet og raseproblem av alvorligste art. For nå vil de 50 000 dra til England med sine britiske pass. Den britiske markedsminister (!) Rippon dro i hui og hast til Uganda for å forsøke å tale Amin tilrette, men han måtte sitte i forværelset og vente en uke før svartingen tok imot ham. Og det til tross for at Ugan-

møtelederens navn (Ventiano?) og hans funksjon i det utvalg som hadde utarbeidet det framlagte forslag til direktiv. Han var «visstnok formann». Ellers møtte bl.a. to personer «som antakelig var sekretærer». Den engelske delegasjonens leder var «antakelig jurist» — o.s.v. — Flere av dokumentene det ble henvist til var enten bare mottatt av noen få av møtedeltakerne eller ikke mottatt i det hele tatt. Møtet var formet som en spørretime, hvor søkerlandene skulle være spørsmålsstillere. Under møtets forløp kom det tydelig fram at representantene fra kommisjonen hadde store problemer med å svare på en rekke av spørsmålene, og at en rekke av de konsekvensene innføring av direktivet ville forårsake ikke var forutsett eller overveiet.

Ingen forståelse for Norges syn.

Danmark åpnet diskusjonen med spørsmål om hensikten med forslaget var å forby tvungen godkjenning av elektrisk utstyr. Det ble påpekt at Danmark fortsatt ønsker tvungen godkjenning og Norge støttet Danmark i dette. Fra kommisjonens representanter ble det klart svart, at det absolutt var meningen med dokumentet å forby tvungen godkjenning. Kommisjonens representanter hevdet at fabrikantene ville sørge for å få sitt utstyr forhåndsgodkjent, og at det ikke ville bli levert util-

(Forts. side 8)

Utviklingshjelpen.

da er helt avhengig av britisk hjelp — og annen u-hjelp. Han oppnådde heller ikke noe, Amin fastholdt sin beslutning.

Så gjelder det for Storbritannia å få avsatt de nye fargede snarest mulig. Man har ikke engang tid til å vente på at medlemskapet i Romaunionen er i orden, slik at man kunne få praktisk dem på for eksempel Norge eller Danmark. Ingen av Ugandas svarte nabostater og bekjempere av «rasismen» vil ta imot de gule, og alt dette er da bakgrunnen for at den konservative Londonavis Daily Express på lederplass foreslår at det land som har skreket høyest om andres «rasisme» og mangel på sant venstrevridd «demokrati», nemlig Palmes Sverige, nå omsetter ordene i gjerning og tar imot iallfall en del av de 50 000 asiater som svartingene ikke vil ha.

«Dette er en glimrende sjanse — for alle de land som i FN har gått til angrep på rasismen (Deriblant også Norge. Vår bemerkning). De bør komme med tilbud om å gi plass for noen av de 50 000 som blir utvist fra Uganda.

«Svenskene har gått i første rekke som talsmenn for «liberale retningslinjer. Nå har de sjansen til å være liberale.»

«Sverige har bare 1/7 av vår befolkning. Landet kunne lett gi plass for et stort antall ugandiske asiater. — Svenskene har snakket om likhet. La dem nå vise at det ikke bare er prat,» skriver avisen.

Er det noe symbolsk i kongebautaens lange bals? spør Siegfried? Speider kongen over hav mot England?

Nok en Qusling-bok

(forts. fra side 1)

utstedt falske ordrer, forrådt, sett gjennom fingrene med svikt og korrupsjon.

«Det var åpenbart at det samme hendte i Holland. Nederlandene, som man overalt holdt for å være et solidt og flegmatisk folk, ble grepet av panikk. Intet var for fantastisk til å bli trodd, spioner og hemmelige agenter var over alt, selv innen politiet og de væpnede styrker, tyske fallskjerm-soldater steg ned forkleddt som nonner og prester (hvor mange ulykkelige klerker og nonner ble angrepet eller endog skutt på grunn av denne latterlige historie?). To nederlandske soldater, mistenkt uten ringeste grunn for å være «femtekolonnister», ble uten videre skutt av sine kamerater.

«Hæren grep inn for å forsøke å gjenopprette disiplin (og sunn fornuft), men den ble også offer for denne gjennomtrengende galskap. Da han ble informert om at tyskerne skjulte seg i nederlandske uniformer (usant bortsett fra en enkelt episode), beordret en militær sjef sine menn til å fjerne sine kjennetegn.

«Akk, andre nederlandske soldater, som var ubekjent med denne manifestasjon av militær skarpsindighet, tok deres landsmenn uten kjennetegn for å være tyskere i ufullstendig forkleddning og åpnet ild mot dem. Forvirring rådet uten at noen grep inn i ca. tre dager. Kampanjen i Nederland varte bare i fire dager.*)

Slik korruperte løgnene oppfunnet av Nygaardsvoldregjeringen og dens sosialistiske gjeng, spredt til et annet nordisk land, dettes moral og sikret dets hurtige sammenbrudd.

Resultatet av denne annehånds «Quislingmyte» i Nederland var stort sett det samme som i den opprinnelige versjon. Den politiske situasjon ble polarisert og nederlender ble vendt mot nederlender.

Først «var nederlenderne rede til å berolige seg selv med nederlagets og okkupasjonens faktum» (side 92) slik som Administrasjonsrådet, Høyesterett, Oslo Universitet (Seip), den lutherske kirke (Berggrav) og de fleste offentlige institusjo-

ner gjorde i Norge, inklusive pressen.

Den 15. juni 1940 ble den Nederlandske Gjennoppbyggingstjeneste stiftet — senere (23.5.—41) omdøpt til Nederlands Arbeidstjeneste — og den virket uten tvang fra okkupasjonsmaktens side inntil 1943. Da den stod på høydepunktet var 15 000 menn og 6 000 kvinner under trening og styrken mønstret 64 000 frivillige alt i alt. «For et tidsrum minst så lenge som den forble frivillig må NAD (Arbeidstjenesten) betraktes som samarbeidende, selv om det bare var et grensetilfelle således — — — Det som startet som et midlertidig middel til å avhjelpe arbeidsløsheten endte som et permanent hjelpemiddel for naziindoktrinering» (side 97).

Fra begynnelsen av okkupasjonen forsøkte tyskerne å lokke nederlandske arbeidere inn i tysk krigsindustri og senere ble det anvendt økonomisk press mot dem. Før mars 1942, da maktdirigering av arbeidskraft ble anvendt, tok 277.000 nederlandske arbeidere beskjefligelse i Das Reich og ialt 350 000 nederlandske arbeidere var beskjefliget i tysk industri under krigen — et tall som kan sammenlignes med omkring 200 000 nordmenn som arbeidet mere eller mindre frivillig for tyskerne.

Som i Norge samarbeidet det nederlandske politi med tyskerne i meget stor utstrekning.

I juli 1942 — mai 1943 erklærte 800 nederlendere seg villige til å slå seg ned i de erobrede østlige områder.

Omkring 1000 nederlendere mellom 17 og 40 ble rekrutert til en nederlandsk legion fra sist i juni til midt i august 1941. I januar 1942 kom de i aksjon på Leningradfronten og tjente uavbrutt til mai 1943, da de ble trukket tilbake for å danne kjernen i Pansergrenaderbrigaden «Nederland».

Ytterligere 8 000 nederlendere meldte seg til tyske hjelpetjenester — for det meste transport. De tjente i Nederland og Tyskland og noen kom i aksjon som en del av den tyske 6. armé ved Stalingrad.

Omkring 800 frivillige tjente i den tyske hær og omkring 1700 i den tyske marine. Omkring 14 000 var med i Organisasjon Todt og senere i Schutzkommandoene (væpnet vakt). Tre hundre arbeidet frivillig i Tysk Arbeidstjeneste og de gjorde tjeneste bak linjene på den russiske front inntil ok-

tober 1942. To eller tre hundre andre lot seg innrullere i Kontrollkommandoen, stiftet i juni 1941, og de opptrådte som hjelpevakter i straffearbeidsleire — under ed til Hitler om å kjempe som «gode nasjonalsosialister» for «det germanske ideal». Under lignende ed meldte 1047 amsterdamere seg som Frivillige hjelpepoliti, og de deltok ofte i antijødiske aksjoner.

Tidlig i 1943 var det 2500 overlevende fra den Nederlandske Legion. De ble trukket tilbake til Thüringen og der øket med ytterligere 3 000 nederlendere for å danne 4. SS Frivillige Pansergrenaderbrigade Nederland. Først ble de trent i Kroatia, hvor de ble anvendt i antipartisanvirksomhet, og så tilbakeført til deres tidligere kampområde i nærheten av Leningrad.

I juni 1944 hadde brigaden en styrke på 6 713 som kjempet ved Narva. Der ble halve brigaden — De Rytterregimentet — praktisk talt utslettet. Men i september var styrken bragt opp i 9 000. De ble omringet i Latvia og ble evakuert sjøveien fra Libau til Stettin i februar 1945, bare for å bli kastet inn i kampen nok en gang i Pommern og i Fürstenwaldområdet. I mai overgav restene seg til amerikanerne.

Man hadde også Landstorm Nederland og Landwacht Nederland. Førstnevnte ble dannet av menn i alderen fra 17 til 50 år. Den ble opprettet 11. mars 1943 og ble kontrollert av SS. Pliktene var opprettholdelse av lov og orden i Nederland og ta seg av motstandsbevegelsen og frigjorde således SS i å holde vakt i konsentrasjonsleirene. Landstormen fikk sin første blodtapping under den skjebnesvangre britiske luftlanding nær Arnheim i september 1944.

Landwacht Nederland var dannet av menn over 55 år eller for uskikket for Landstormen. Det var en nødsstyrke og forble under Muserts kontroll. Den totale styrke var omkring 11000. De bar normalt bare armbind under tjenestegjøring og måtte ikke avlegge lojalitetsed til Hitler.

Alt ialt ble 60 000 personer berøvet sitt nederlandske statsborgerskap og fikk sin eiendom konfiskert av staten etter krigen «for å ha gått inn i utenlandsk militærtjeneste». Denne betegnelsen inkluderte den tyske hær, marine og luftvåpen, Waffen-SS, tyske politi- eller sikkerhetsformasjoner, Or-

ganisasjon Todt, vakter og den tyske Arbeidstjeneste.

Av disse 60 000 var omkring 20 000 hustruene til de dømte, som etter nederlandsk lov automatisk mistet deres borgerskap sammen med mennene. Men omkring 10 000 mindre betydelige unnsnapp rettsforfølgelse for militær kollaborasjon, noe som bringer det samlede tall opp i ca. 50 000 menn.*)

Rundt regnet 17 000 var i Waffen-SS, 8 000 i NSKK «Transportactie», 1800 i den tyske marine, 800 i den tyske hær og 12 000 i de tyske politi- og sikkerhetsenheter. «Av blandet innhold» svarer for regnskapet.

*

I Belgia som i Nederland hadde enhver allerede hørt beretninger om de forferdelige ødeleggelser voldt av «femtekolonnen» i Norge», sier David Littlejohn.

«Lurte det allerede en slik hemmelig fiende innenfor deres egne porter? Det ble alminnelig antatt at så var tilfelle. Regjeringen tok ingen sjanser. Degrelle**) og hovedlederne i Rex ble tatt i forvaring — Størsteparten av de intergrerte ble skyssset avgårde til Frankrike for sikkerhets skyld. — Da fienden rykket nærmere ble det foretatt ytterligere panikk-arrestasjoner. I Brügge ble 15. mai dusinvis av mistenkte «femtekolonnere» (de innbefattet kanadiere, dansker og franskmenn) drevet sammen og i hui og hast sendt sørover med en flåte av rekvirerte busser. I Abbeville i Nord-Frankrike stoppet den ulykksalige konvoi opp. Det var ikke plass for de nyankomne i det lokale fengsel.

Grepet av panikk ved nyhetene hver time om den fiendtlige fremrykning, skjøt franskmennene uten videre 22 av dem.»

Men arrestasjonene gjorde lite til å fjerne den offentlige engstelse. «Quisling-

myten» spøkte fortsatt i Belgia. «Regjeringen gjorde saken enda verre», fortsetter Littlejohn, «ved å bekjentgjøre at «femtekolonnister» forkleddt som arbeidere, pres-ter og belgiske soldater opererte bak de allierte hærer. Det var liten realitet i denne erklæring og det bare øket den alminnelige følelse av forutelse. Noen agenter fra det tyske Abwehr forkleddt som sivilister dro foran hæren i et forsøk på å hindre ødeleggelsen av strategiske broer etc. (dette mislykkedes de stort sett med), men ingen steder hjalp belgiske borgere dem eller skapte vanskeligheter for deres egne styrker.»

Den 28. mai — 18 dager etter invasjonen — kapitulerte Belgia. Slik krevet «Quisling-myten» sitt annet offer.

Likevel var det bare et mindre tilfelle av «femtekolonne»-virksomhet i Nederlandene og intet i Norge!

Myten spredte seg som pesten fra land til land, hjemsoekte millioner, etterlot seg et spor av ødeleggelse i sitt kjølvann, virket inn på samfunnsstrukturen for kommende år og skapte frykt hos generasjon etter generasjon.

Denne sykdom på sinnet var mystisk i sin opprinnelse som Svartedauen. Den kom langt borte fra — fra de øde skoger i Norge — krysset hav og grenser, skilte nabo fra nabo, splittet familier og styrtet hele stater ut i sammenbruddet.

Tredve år senere holder virusen seg som byllepest, i menneskehetens åndehuller, idet den besmitter sinnet og alltid er tilbøyelig til å blusse opp igjen. Denne «norskesyken» var snikende. Det er på tide at den blir utryddet.

De som fremdeles tror på «quisling»busemenn burde få sine hoder undersøkt.

(fortsettes)

*) I tillegg mistet 3 700 unge nederlendere livet under tjenestegjøring i Waffen-SS, og er ikke med regnet i denne oppgave over kollaborasjon. Flere ridderkors ble vunnet av det nederlandske Waffen-SS enn av noen andre ikke-tyskere med unntagelse av latviere.

**) Léon Degrelle stiftet sin Christus Rex national movement i mai 1935.

VI OPPFORDRER alle som er interessert i nøktern historiskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til
INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE
 Tostrups gt. 29 — Oslo 2
 Tlf. 44 68 83

*) Dronning Wilhelmina dro avsted til England 13. mai og dagen efter beordret den øverstkommanderende, general Winkelman kapitulasjon av alle styrker i Nederland.

Vi mener, at den beste presang man kan gi mor NORGE på 1100 års dagen, er et NEI TIL EF!
NASJONAL UNGDOMSFYLKING
 BOKS 5331 - MAJORSTUA, OSLO 3

Et noe annet syn — —

(Forts. fra side 5)

blod i det som iallfall opprinnelig var en egenytting patriotisk innsats fra deres side. Det er altså ikke dem vi sikter til med det foran anførte selvom den landflyktige konge som egeninteressens menn holdt opp for dem jo også for dem ble et slags symbol.

Menneskene trenger jo slike symboler når det røyner på, når tvilen melder seg, når hjertet og fornuften trekker hver sin vei. For mange nordmenn som så annerledes på Norges fremtidsutsikter og utsiktene til å leve videre etter den katastrofe partipolitikerne hadde bragt over landet, ble jo Quisling et slikt symbol. For britene var vel Churchill det og for tyskerne Adolf Hitler.

Det norske jøssingsymbol, Haakon VII, hadde den lykke ikke bare å overleve annen verdenskrig, men også å ha holdt på den riktige hesten. Skjønt, lykke er kanskje ikke det rette ordet her, for prins Carls vei var jo fastlagt på forhånd fra han som svigersønn av den engelske konge ble bragt på Norges trone etter en viss tautrekning mellom både stormakter og hjemlige koryfeer. Han representerte den hele tid Storbritannias forlengede arm over Nordsjøen. Og ingen skal klandre ham for det, han fylte jo bare den oppgave han hadde fått.

Vi sitter her og ser på den statuen av kong Haakon som nylig er reist i Oslo under basuners støt fra alle de gamle marxistene som er blitt så kongelige med makten og velstanden. Og naturligvis fra pressen med den utrettelige AFTENPOSTEN i spissen. Og hvor går ikke dette patriotiske blad i spissen? Det var på pletten da det gjaldt å hvide Quisling som statsminister i april dagene 1940, det sviktet ham raskt og behendig for de nye makthaverne i Administrasjonsrådet og det endte som Terbovens spesielle norske talerør. Jo, AFTENPOSTEN går alltid i spissen når det gjelder å demonstrere den businessbetonte patriotismen som til syvende og sist alltid kommer med der hvor det er penger og fordeler å hente. Det har alltid reserve-redaktører på lager for enhver situasjon, folk man kan kaste for hundene ved neste hamskifte. Og når det gjelder dagens hvilest til den kongelige hundreåring, så er det jo i godt selskap, ikke bare med slike halvveis høyreorganer som ARBEIDERBLADET, men også med

slikt noe som DAGBLADET. Ellers synes vi nok denne pressestemmigheten om kongestatuen er litt forbausende etterhvert som vi hever blikket oppover fra sokkelen mot den eiendommelige giraffhalsen og hodet. Vi lurar faktisk på om det ligger en ekstra symbolikk i dette. Vil kunstneren antydde at Haakon strekker hals og speider over hav mot England?

Nå behøver ingen beskyld oss for å være ekstra ond-sinnet ved å henvise til kongens hjertelige forhold til det England hvis svigersønn han ble og hvor han oppbevarte sitt hjerte og sin formue. Det var selveste biskop Birkeli som understreket det i sin tale: «— som engelsk kongedatter lettet hun (dronning Maud) usynlig ferden over Nordsjøen og samarbeidet i England.»

Alle de gamle Mot Dagister som idag styrer Norges land sammen med alle juristene som medvirker i «retts»-oppgjøret og derefter hentet sin belønning, understreket i sin kongehyldest at Haakon var så spesielt «demokratisk». Vel, det er vel en fattig trøst for disse gamle republikanerne. Selv mener vi at det nok kan settes et spørsmålstegn ved det demokratiske sinnelaget som ved så meget annet hos Haakon. Det er riktig nok at han i 1905 krevet en folkeavstemning hvis utfall jo var gitt på forhånd eftersom det for folk flest formet seg som en ny antisvensk demonstrasjon og Norges monarkistiske sinnelag var hevet over enhver tvil. Men kan nå norske politikere virkelig synes at dette er så «demokratisk» etter at de i alle år har motsatt seg referendum som ledd i statsstyrelsen og har hevet at det mest demokratiske er at partipolitikerne avgjør på vegne av folket, eller kanskje helst over hodet på folket?

Fra 1905 til 1928 levet så kong Haakon vitterlig et høyst anonymt liv som umælende og maktesløs gallionsfigur ved festlige anledninger. Fra den perioden var det faktisk ikke noe å skrive i historiebøkene om. Men i 1928 demonstrerte han ifølge festtalerne altså for annen gang sitt demokratiske sinnelag.

Nå vil vel den yngre generasjon av idag vanskelig forstå forholdene dengang. Arbeiderpartiet var dengang et parti som åpent bekjente seg til marxismen og revolusjonen, det var direkte antinasionalt og det drev en virk-

somhet som bare få år senere ble avslørt av landets forsvarsminister i Stortinget. Han stemplet den som landsskadelig og forrædersk, og han fikk støtte av et flertall i Norges Storting. Og enda hadde vel partiet moderert seg noe i de fire år som fulgte etter kongens demokratiske skritt i 1928. Dette skritt gikk altså ut på at han til mild borgerlig forferdelse gav en representant for dette revolusjonære og marxistiske parti, Hornsrud, i oppdrag å danne ny regjering. Arbeiderpartiet var da et mindretallsparti selvom det hadde gått sterkt frem ved siste stortingsvalg. Så alminnelig var den borgerlige forferdelse over dette utslag av Haakons demokratiske innstilling at det ble Pernilles korte frøkenstand for Hornsrud og hans marxister.

Kong Haakons store demokratiske fremstøt, det alle talere og aviser først og fremst berømmer er hans berømmelige «nei» til å gjennomføre på en demokratisk måte de forhandlinger med tyskerne Stortinget hadde vedtatt skulle føres. Dermed utløste han det meningsløse felttog i Norge som kostet menneskeliv og verdier uten noen mening og hensikt. Både den fratredende kommanderende general med samt hans generalstab og hans etterfølger Ruge stemplet en kamp på norsk side på de premisser som da forelå, og som kongen selv hadde et hovedansvar for, som umulig, men Ruge gav den konsesjon til galskap at et felttog vel var mulig hvis man fikk effektiv alliert hjelp. Det fikk man som kjent ikke.

Da kongen slapp krigen løs i det Norge som var ute av stand til å føre noen virkelig kamp fordi det ikke var mobilisert og tyskerne satt med alle nøkkelstillingene, skjedde det altså i direkte strid med Stortingets ønske, som var at det skulle forhandles. Sammen med sin forvirrede utenriksminister Koht vekslte han noen ord med den tyske forhandler, sendemann Bräuer, og grep som påskudd til å bryte forhandlingene at sendemannen pekte på som et tvsk ønske at Quisling skulle fortsette som statsminister for hele Norge og ikke bare for det okkupert. Det er idag historisk klarlagt at Bräuer selv direkte motarbeidet Quisling og at vterligere forhandlinger utvilsomt ville ha ført til en nordning med en norsk regjering av gamle partipolitikerne. Kort tid etter klarte han jo å få Quis-

ling erstattet med Administrasjonsrådet.

Men kong Haakon fant altså her et påskudd til å bryte forhandlingene og truet med å abdisere hvis dette ikke ble godtatt. Det er sannheten om hans demokratiske «nei». Og Stortinget fikk jo også senere anledning til å vise sin misnøye med kongens opptreden som førte til den tapte krig — under riks-rådsforhandlingene sommeren 1940 da flertallet direkte ville avsette ham.

Når vi foran har anført at kongen selv hadde hovedansvaret for at det var umulig å føre den krig han senere fikk istand, så sikter vi dermed til at han ikke alene unnlot å sørge for at det ble mobilisert da situasjonen ble truende, men at han faktisk direkte medvirket til å hindre det. Og dette trass i at han var fullt klar over hva militære hensyn tilsa, det hadde generalstabsjefen gjort ham personlig og direkte oppmerksom på.

Hva grunnen var til denne kongens merkelige opptreden, det første virkelige initiativ han tok som norsk konge — hvis man da ikke skal regne med utnevnelsen av den marxistiske regjering Hornsrud — kan man naturligvis bare gjette på. Men så svært mange løsninger på gåten er det vel ikke og den mest nærliggende er kanskje med de allierte bak folkets rygg.

Selve det norske felttoget, hvis man da kan bruke et så fordringsfullt navn på de spredte fektninger hvor avdeling etter avdeling kapitulerte og som ble avsluttet med våpenstillstanden i Trondheim for verdenskrigen varighet, skal vi ikke befatte oss nærmere med her eftersom Ralph Hewins, en utenforstående og nøytral instans som selv fulgte med i hendelsene dengang, utførlig har beskrevet det i en rekke artikler.

Da kong Haakon endelig havnet der hvor hans hjerte den hele tid hadde vært, i England, endte i virkeligheten også hans kongelige innsats. Uten å foreta seg noe annet enn å strø sand på de vanvittige forordninger de hevnløstne partipolitikerne laget istand dersom/hvis de allierte vant krigen og de kunne bli gjeninnsatt i de tapte posisjoner, ble han likevel det nødvendige symbol for alle de forulykkede partipolitikerne her hjemme og for alle som følte seg tråkket på tærne av de nye makthavere. Som et slikt symbol var han også brukbar til å erte den tyske okkupasjonsmakt med, jevnfør kongens og skriften på geblomster og skriften på doveggene. Og alle folk som føler sin nasjonale ære og frihet krenket har naturlig-

vis behov for slike utladninger.

Hadde Tyskland vunnet krigen, noe som lenge var overveiende sannsynlig, så ville kongen som forlot sitt land ha forsvunnet i glemslen og med ham hele hans stab av forulykkede rådgivere. Som det gikk fikk symbolet ekstra glans. Han ble faktisk en slags nasjonal trøst i de naturlige tømmermenn som meldte seg i skammen over den norske innsats i den annen verdenskrig — noe partipolitikerne og deres konge har eansvaret for, men NS fikk betale.

Vel, dette var altså et noe annet syn som mange vel vil få i vrangstrupen, men vi synes det iallfall kan være en passende motgift mot den overveldende hundreårssvada. Og en hundreåring er jo tross alt blitt historie og som sådan fritt vilt.

DEN NORSKE DØDSDOMREKORD

I en artikkel om bødler og skarperettere i Norge i en osloavis leser vi at «Fra 1842 og helt frem til 1902, da vi igjen fikk ny straffelov, ble 117 personer dømt for mord. Av disse forbryterne ble 40 dømt til døden, men bare ni ble henrettet — de øvrige ble benådet.»

Det var sannelig ikke rare greiene. Da var man da annet til karer i det korte tidsrum 1945 til 1948 — for ikke å snakke om den spesielle form for «henrettelser» man slapp løs over landet i okkupasjonstidens fem år. Da presterte man å avsi tredivet dødsdommer, men — som briten Littlejohn sier — «bare 25 ble faktisk fullbyrdet.»

Vel, sammenligner man med de ni henrettelser i løpet av de 60 år fra 1842 til 1902, hvor bare ni mordere ble henrettet (mens 31 ble benådet), så var det faktisk litt av en prestasjon det man klarte på tre år fra 1945 og utover. Og da gjaldt det ikke engang mordere, men politiske motstandere! Og Gerhardsen og hans arbeiderpartifolk de benådet heller ikke i utrensmål, bare 5 stykker av 30!

Ikke så rart, kanskje, at artikkelforfatteren resignert slår fast at skjont dødsstraffen ble avskaffet i 1905, så ble den altså tatt i bruk 1945 og 1946 (Minister Skancke ble dog henrettet i 1948) og det tjener oss «i grunnen» til liten ære, slår han fast, «selvom det var på grunn av særlige forhold.»

Men, sier han trøstefullt: «Idag er dødsstraffen igjen avskaffet i Norge», slik den altså også var etter 1905, noe som dog ikke hindret makthaverne i å bruke den mot politiske motstandere. Så hvem vet — —?

Da L'Abée-Lund - -

(Forts. fra side 1)

De skulle tydeligvis slå ned det farlige opprør som N.L.F. planla.

Som under regulær krig stormet avdelingen L'Abée-Lund inn gjennom porten til indre leir og feiet tilside både voktere og andre som kom i deres vei. Det berettes at selve direktøren ble stilt opp til veggen med armene i været, skjønt vel ikke engang de skrekkslagne stormtropper kunne tro at Gleditsch var med på fangeoppøret. Ellers feiet de som en stormflod inn over fengselsområdet, opp i hovedfengselet med enecellene og administrasjonskontorene, inn i brakkeene. Fangene ble drevet ut med hendene i været, truet av steinguns og bajonetter. De ble stillet opp brakkevis og nøye kroppsvistert, stadig med hendene i været under ustanselige og nervøse trusler. Selv stod vi i bortimot et par timer med hendene i været, men vi jukset naturligvis litt innimellom når steingunet pekte i en annen retning, eller hadde vi jo ikke holdt ut. Utbyttet var uhyre magert: litt tobakk, en lommekniv hist og her og kanskje noen ulovlige snadder. Men, tydeligvis til stor skuffelse for stormtroppene; ingen våpen og ingen opprop til mytteri.

Det siste kunne forøvrig godt ha foreligget uten at stormtroppene i deres halvt bevisstløse tilstand av nervøsitet hadde oppdaget det. Undertegnede moret seg i tiden omkring stormen på Ilebu med å lage små illegale aviser til opplesning på brakkerummet. Vi spøkte der både med landssvikoppjøret og med dets stab av utrolige «etterforskere». Da vi oppdaget hva som var igjære, stakk vi de eksemplarer vi hadde av disse aviser i lommen like før vi ble drevet ut med hendene i været. Ute i brakkegangen hang det et brannslukningsapparat og da vi passerte det i klyngen av fanger med hendene i været, så vi vårt snitt til å stikke avisene bak apparatet. De ble naturligvis ikke funnet under den ransaking som dette besynderlige politi foretok.

Det hendte litt av hvert annet utrolig under denne razzia, for å bruke et pent ord, som L'Abée-Lund foretok, men vi skal ikke gå nærmere inn på det her. Vi vil bare slå fast med dette at navnet Norsk Ludo-forbund (NLF) altså egentlig er opp-tatt og at nåværende lagdommer L'Abée-Lund kan bevitne det — omenn med noe blandede følelser, skulle vi tro.

Siegfried

VALGFORBEREDELSENE I TYSKLAND.

har allerede startet med de første forpostfektninger. Det påtenkte nye høyreparti er ennå ikke organisert og kommer ikke til å delta i valget, så det blir de gamle motstanderne som skal iilden. Minister Schillers tilbake-treden har utløst mange spekulasjoner. Det antydes nå at han simpelthen vil gå over til CDU. Under enhver omstendighet så viser en meningsmåling at 5 pst. av de sosialdemokratiske velgere fra 1969 etter Schillers tilbake-treden vil stemme på et annet parti, de fleste på CDU. Brandt på sin side søker å bedre sin stilling ved en tilnærmelse til Paven! Han forsøker å skaffe seg audiens hos Paven før bøndestagsvalgene for å kunne gjøre inntrykk på de katolske velgere.

DET UAVHENGIGE FINLAND.

I norsk presse og i offisielle kretser ellers later man som om Finland fremdeles er en uavhengig nordisk stat som står helt fritt, om ikke akkurat utenrikspolitisk, så dog i selve Finland. Heller ikke dette siste stemmer i midlertid med de faktiske forhold. Det meddeles såle-

des nå for eksempel at den finske regjering overveier et forbud mot oversettelsen av Alexander Solhenizyns roman «August 1941» til finsk. Sovjetiske diplomater har gitt uttrykk for at det ville bety et brudd på den finske «nøytralitet» å la boken komme ut i Finland.

JØDISK GENERAL STØTTER MSI.

Det har vakt en viss oppsikt i Italia at den pensjonerte general Giorgio Liuzzi, tidligere medlem av generalstaben, har erklært: Før jeg er jøde er jeg italiener og MSI som nasjonalt høyre er det eneste parti som ikke har bannlyst ordet Fedreland fra sitt vokabular.»

DEN SISTE AV JØSSINGENES

«fire store», Chiang Kai Shek, har det som kjent gått dårlig med etter at amerikansk svik lot ham havne på Formosa. Riktignok lovet jo USA å støtte ham med alle midler der, men løfter er som kjent én ting og de store staters maktspill noe annet. Han ble mere og mere en byrde for USA istedenfor et aktivum og så gikk det ikke bedre enn at han helt ble avskrevet da Nixon (og hans kjellerjøde) startet sin kinesiske flirt. Like beredvillig

ble han avskrevet i de jøssinghjerter som lovpriste ham så sterkt dengang. Så hadde han bare den fordums fiende Japan å stole på i en fiendtlig verden som vil utlevere ham og hans stat til kommunismen. Men nå er det også slutt, for business foran alt. Det har blitt av ytterste viktighet for den veldige japanske eksportindustrien — den nest største i verden — å komme til en ordning med det røde Kina. Og så måtte Formosavennen, premierminister Sato gå. Han har i årenes løp vært utsatt for voldsomme angrep fra Pekingregjeringen, så skulle det bli en ordning måtte det en ny mann til.

Folk og Land avslører - -

(Forts. fra side 5)

fredsstillende utstyr. Denne absurde påstand ble møtt med stor latter fra den engelske delegasjon. Ellers forteller rapporten, at «kommisjonen representanter viste nærmest ingen forståelse for de framlagte synspunkter».

Egenerklæring fikk engelsk støtte.

Det kom fram at fabriksjonslandet ikke hadde noen plikt til å kontrollere eksportmaterieil. En av mulighetene fabrikantene vil få til å unngå forhåndskontroll er en egenerklæring om at utstyret tilfredsstiller de fastsatte forskrifter. England spurte da om fabrikanten kunne velge fritt mellom egenerklæring og andre framgangsmåter og dette ble bekreftet av kommisjonen. England repliserte da, at dette var i samsvar med deres ønsker. Danmark og Norge ble altså stående alene i ønsket om tvungen forhåndskontroll.

Til ettertanke.

Ved å gå inn i fellesmarkedet kan vi risikere en flom av mindreverdige materieil ut over det norske marked. Materieil, som p.g.a. sin lave pris vil kunne utkonkurrere norsk-produserte kvalitetsarbeider. Materieil, som før man får mulighet til etterkontroll, allerede kan ha forårsaket branner og dødsulykker p.g.a. mangelfulle sikkerhetsforanstaltninger.

på fem års fengsel. Han, som nå er 51 år, er idag film-direktør.»

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

mede folkeslag på baksiden av jordkloden.

NORSK KULTURREVOLUSJON?

Norge trenger i sannhet en ny hårfager kronprins, selv om han i dagens situasjon nok vil måtte søkes i de kortklippede rekker. Og nordmennene bør gjøre seg klar til et nytt «Hafsrfsjord», et durabelig oppgjør på det indre plan, en kulturrevolusjon som kan vekke dem av deres tornerose-søvn og få dem til å foreta den nødvendige sanering av åndslivet.

Greier de ikke å mobilisere tilstrekkelig karakterstyrke og friggjøre de krefter som kreves for å opprettholde et nasjonalt kulturliv, blir enhver politisk selvstendighet verdiløs.

Men det begynner å haste. Kan vi ikke selv bære frem en slik lederskikkelse i tide, kan det politiske vakuuum snart bringe oss en ny utenlandsk formynder på tronen, og vi risikerer enda en 400-årsnatt.

Hitlers siste forsvarer var — franskmenn

Som et apropos til det britten Littlejohn anfører i sin bok og som Hewins behandler på annet sted i bladet og i en rekke kommende artikler gjengir vi etterfølgende lille klipp fra Weekend Avisen Berlingske Tidende, København:

«Hovedparten av de fanatiske SS-menn som forsvarte Hitler inntil det siste i førerbunkeren under det sammenskutte Berlin i 1945 var — franskmenn. Dette avsløres i en på mange måter usedvanlig bok skrevet av en av dem, Christian de la Maziere. Hitlers siste forsvarere var restene av den 7 000 mann store Charlemagne-divisjon, som bestod av franske kollaboratører. De to av de siste fire jernkors som ble utdelt umiddelbart før krigens avslutning gikk til franskmenn. La Maziere ble fanget av polske tropper og ble utlevert til Frankrike, hvor han slapp med en dom

Det har man da fått i Tanaka, som straks også erklærte som sitt fremste mål å få istand en forsoning med Mao-styret — på bekostning av Formosa.

Sjømannen
EVERT JOSEFSSON

har inngått i det tysta ledet 42 år gammal.
Hans minne lever ärat och aktat.

Ellös, 20.7.—72
(Sverige)

FRISINNADE
UNIONPARTIET
Og Orust

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	» » » 5,—
Fersk Torskefilet med skinn	» » » 6,—
Ditto saltet	» » » 10,—
Rogn fersk	» » » 3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	» » » 4,—
Torsketeronger, ferske	» » » 3,—
Ditto saltet	» » » 4,50
Torskehoder, kjaker fersk	» » » 1,50
Ditto saltet	» » » 2,—
Sunmager av Torsk saltet	» » » 3,—
Tørfiskertorsk til lutfisk	» » » 10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo